

архиепископ Аверкије Цорданвилски
У КОРАК С ВРЕМЕНОМ

Једна је ствар грешити и кајати се, знајући и будући свестан да гресиш и да имаш потребу за покајањем и исправљањем живота. Сасвим друго је узаконити безакоње

и допустити грех, самим тим успављујући своју савест и укидајући основне темеље Цркве, на шта немамо никакво право и што је најтежи преступ пред Богом, светом Црквом и душама верујућих који ишту вечно спасење. Па и докле, до којих граница се можемо упустити у тако опасан пут укидања црквених правила која утврђују хришћански морал? Ево сада у Америци, а, како чујемо, по негде и у другим земљама које су прихватиле савремену „културу“, усиљено се пропигира званично укидање брака и легализација „Слободне љубави“ уместо брака, санкционише се употреба пилула против зачећа не само онима који су у браку него и безбрачним, јер тобоже брак има за циљ „љубав“, а не рађање деце, припрема се законско признање гнусне, противприродне страсти хомосексуализма, све до установљења посебног црквеног чина склапања брака за хомосексуалце (предлог једног од англиканских епископа), и томе слично.

И шта? Зар и наша Црква треба да иде овим помодним путем — „у корак с временом“ — да не би „заостала од духа овога живота“?

Али каква ће то бити „црква“

која ће све ово дозволити у себи или бар гледати на ово са свеопшраштајућом снисходљивошћу!? То више неће бити Црква, него прави „Содом и Гомор“, који неће избећи, пре или касније, страшну казну Божију.

Ми не треба да допустимо да будемо обманути и преварени јер нам таква „црква“ тачније — „лажна црква“ — не треба. Иако смо сами и слаби, и немоћни, и често грешимо, ипак нећемо дозволити укидање црквених правила, јер ћемо тада бити принуђени да и само Христово Јеванђеље, по коме савремени људи не желе да живе, сматрамо „застарелим“, „несаображеним духу времена“ и да га укинемо. И Христово Јеванђеље, и сва црквена правила и установе показују нам хришћански идеал коме смо дужни да стремимо ако желимо себи вечно спасење.

Не можемо допустити снижавање овог идеала ради угађања греховним страстима и похотама и ради богохулног оскврњења светиње. Ма какве „реформе“ замишљали сви ти опаки савремени „реформатори“, истински верујућа православна хришћанска свест не може их признати и прихватити. И, ма шта чинили одступници од истинитог православља, аскетске, подвижничке вере, модернизацију наше Цркве нећемо допустити и „у корак с временом“ нећемо ићи..

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

СВЕТИ РАВНОПОСТОЛНИ КИРИЛО И МЕТОДИЈЕ
Мт. 5, 14 - 19; зч. 11; Јев. 13, 7 - 16, зач. 33А.

епископ Далматински Фотије
ПРОПОВЕД НА СВЕТЕ КИРИЛА И МЕТОДИЈА

Драга браћо и сестре, чести-там вам данашњи празник и данашњу славу светог Кирила и Методија, просветитеље словенских народа. Ова двојица рођене браће били су православни Грци из околине данашњег Солуна. Живели су у деветом веку. Њих је велики и познати патријарх свети Фотије цариградски послао на мисију међу Словене. Дакле у деветом веку, наши преци, а у ширем смислу и сва словенска племена, нису били ни крштени. Зато су ови свети људи били послани од стране византијског цара и цариградског Патријарха да проповедају међу Словенима. Они су најпре отишли у Централну Европу, на просторе данашње Моравске и Чешке, где је њихова проповед имала великог успеха, те је народ почео масовно да прихвата православну веру.

Међутим, њихова успешна мисија је изазвала револт тадашњег Рима, а посебно Фра-

нака и Германа. Они су заједно покушали да спрече да Словени буду крштени од стране Византије. Због тога ће ускоро доћи до прогона светог Кирила и Методија и њихових ученика. Поред проповеди, света браћа су вршила и културну и просветитељску мисију међу Словенима. Свети Кирило је написао словенско писмо, које данас називамо ћирилицом, а за западне Словене саставио је глагољицу. Тако од светог Кирила потичу оба писма и ћирилица и глагољица. Ова света браћа су преводила и богослужбене књиге на тадашњи говорни језик, као и Свето Писмо. Можемо слободно рећи да су они поставили основе словенске писмености и културе, убрајајући ту све словенске народе: Русе, Бугаре, Србе, Хрвате, Словенце, Словаке, Чехе, Пољаке. Сви су они заједно као Словени примили православну веру од Кирила и Методија.

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

Међутим, касније под утицајем разних историјских збивања, као што добро знате, неки од тих словенских народа су примили римокатоличку веру. Данас када се каже да је неко Пољак, одмах се мисли да је он римокатолик, а у ствари се заборавља да је некада био православан. Када су свети Кирило и Методије прогнани из Чешке и Моравске, ишли су у Рим ради благослова, код папе, који је тада, треба нагласити, био православне вере. У Риму се свети Кирило упокојио, а свети Методије је постављен за Епископа панонског.

Ученици свете браће Кирила и Методија, услед прогона од стране Франака и Германа, настављају своју мисију у Охриду, у данашњој Македонији и Бугарској. Можемо слободно рећи да је велико дело покрштавања словенских народа довршено у време ученика свете браће, те их због тога све називамо равноапостолним. Захваљујући њима и њиховој мисији, у деветом и десетом веку су крштени сви Словени. Наша Црква са правом свету браћу Кирила и Методија прославља као своје просветитеље и учитеље. Њихово дело у нашем народу је довршио свети Сава у дванаестом и тринаестом веку. Сматра се да је после светог Саве мали број Срба остао некрштен.

Није случајно владика Никодим (Милаш), почетком двадесетог века, ову цркву у

Кистању посветио светом Кирилу и Методију. Око подизања овога храма постоји читава историја, али је Никодим (Милаш), посвећујући ову цркву светој браћи, хтео да покаже да Кирило и Методије јесу просветитељи и апостоли Словена, који су послани од стране Византије, односно тадашњег Цариграда у мисију. Свети Кирило и Методије имају велики значај у целокупном православљу, али су поштовани и у западном хришћанству.

Ми смо се данас сабрали на светој Литургији да се помолимо овој двојци свете браће да нам помогну у нашим невољама, мукама, које као људи имамо. Радовали би се да су данас сви наши Срби из Кистања дошли овде у цркву, јер сигурно знају да је данас слава. Међутим, тако то иде код нас. Потребно нам је више црквености. И поред посла сигурно је макар један члан породице из сваке куће могао да дође да буде у овом светом храму, да упали свећу и да се помоли Богу. Тако треба да сведочимо да смо овде и да нисмо отишли са ових простора. Тако треба да живимо са својом Црквом, а како ћемо то показати ако не дођемо барем на храмовну славу. Често пута нам кажу да Срби нису побожни и да не иду у цркву, да немају своју традицију и културу. Доласком у цркву, показујемо да смо хришћански народ и да је наша вера стара две хиљаде година. Доласком у

цркву ми сведочимо да то јесте тако и то нико не може да побидије. Долазак у цркву једном или два пута годишње, не може да буде гарант будућности. Треба сви заједно да се боримо да нас буде више. Широм далматинске Епархије се

хађају веронауку, да уче о својој вери, о својој историји овде. Ако странци виде вредност овог поднебља, колико тек ми треба то да увиђамо? Далмација је увек била актуелна и она никада неће бити ни пустиња, нити про-

О снова човековог психичког мира јесте смирење: смирени човек је легао на земљу и јак ветар је прохујао изнад њега, а горделивац је стао колико год је висок и ветар га је бацио на камење. Исто се дешава и с буром страсти. Човек се смирио, признао своју немоћ, признао је своју греховност, и јак ветар је протутњававши прошао. Горделивац за сва искушења окривљује друге, па чак и Самог Бога, страсти кипте у његовом срцу, може се рећи да се он налази у сталној борби - само не са својим страстима, већ с умишљеним непријатељима.

Горд човек је увек незахвалан Богу, незахвалан је за живот који му је дарован, незахвалан је људима који га окружују, јер у дубини душе сматра да је за њих велика част и срећа да опште с њим. Он верује да поседује таленте и способности које више нико нема. Тешко га погађа кад неко према њему покаже не само најмање непоштовање, већ и равнодушност. Чини му се да му је дато некакво нарочито право да управља другим људима, а кад му се пружи отпор, негодује против њих, као против незахвалних и глупих животиња, које нису могле да схвате његову велику душу, Уосталом, гордост је многолика, може да се гура у туђе ствари и добија по носу, али може да ћути и презире људе сматрајући да су они у поређењу с њим ништа више од паса који лају.

архимандрит Рафаил (Карелин)

обнављају цркве, али коме? Треба целе године да долазимо у цркву, јер је то једини начин да се историјски очувамо. Црква никада не размишља да некоме буде добро сада, а после шта буде. Историјски прогони су одувек постојали, али је народ некако увек смогао снаге да се врати и чува оно што њему припада. То нам нико не може одузети, осим ако се ми сами тога не одрекнемо. Онда ни Црква не може ништа. Треба деца да по-

винција. Није случајно да су вековима ратовало за ове просторе. Према томе, не можемо се ни ми тако лако одрећи свога историјског постојања на овим просторима.

Да не дужим, срећна вам још једном данашња слава. Дај Боже да се читаво лето у великом броју сабирамо на нашим црквеним славама широм Далмације. Живели и Бог вас благословио!

Кистање, 24.05.2009. год.